

ת"ד 3370/07/14 - מדינת ישראל נגד רינה חנה אירזדה

בית משפט השלום לערבותה בירושלים

ת"ד 14-07-3370 מדינת ישראל נ' אירזדה
בפני כבוד השופט שרת זקוביצקי-אוריה

בעניין: מדינת ישראל
הנאשמה
נגד
רינה חנה אירזדה
הנאשמת

הכרעת דין

האישום

כתב האישום מיחס לנשمة עבירות של אי מתן זכות קדימה להולך רגל מעבר ח齊ה, נהיגה בקלות ראש, התנהגות הגורמת נזק וגרימת חבלה של ממש עבירות בגיןוד לטעיפים 38(3) ו- 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה") ולתקנות 21(ב)(2) ו- 67א לתקנות התעבורה, התשכ"א- 1961 (להלן: "התקנות").

העובדות שאינן בחלוקת

ביום 14.5.14 בסמוך לשעה 07:25 בוקר נהגה הנשمة הרכב מסווג הונדה ברחוב ים סוף בירושלים לכיוון הצומת עם רחוב משמר הגבול בנתיב הימני בכיוון נסיעתה .

באotta עת חצתה מיה בישנו (להלן: "הולכת הרجل"/"המעורבת") את הכביש מימין לשמאל כיוון נסיעת הנשمة. הנשمة פגעה בהולכת הרגל וכתוואה מכך נגרמו לה חבלות של ממש. טראומות בראש, שברים בבית החזה ובางן, קוונטיות מוחיות וריאתיות.

הנאשمة הודהה באחריות לתאונת.

עמוד 1

אם הנואשת פגעה בהולכת הרجل על מעבר החציה או לאחריו ובהתאמה , מה סעיף האישום המתאים לנסיבות קרות התאונה, נהיגה בקלות ראש כעמדת המאשימה או נהיגה בחוסר זהירות בלבד כעמדת הנואשת.

הראיות

מטעם המאשימה העידו עד ראייה עו"ד גבעון יוסף, עד ראייה אלימלך רוברט נהג אוטובוס ורס"ב אלי דוד, בוחן תאונות דרכים (להלן: "הבחן"):

והוגשו:

ת/1 שרטוט ראשון שציר עו"ד גבעון יוסף.

ת/2 שרטוט שני שציר עו"ד גבעון יוסף מפורט.

ת/3 תרשימים שערוך הבחן.

ת/4 לוח צילומים.

ת/5 דוח בוחן.

ת/6 הودעת נאשמת.

ת/7 סקיצה על-פי הנואשת.

ת/8 הנחיה 96/19 בנושא מהירות חציית הולכי רגל.

ת/9 מסמכים רפואיים של הנפגעת - הוגשו בהסכם.

ת/10 הוגשה בהסכם הודעתה של אורלי פסו.

מטעם הנואשת העידה הנואשת ולא הוגשו מסמכים.

עו"ד גבעון העיד, כי נסע באותו יום באוטובוס קו 77 (להלן: "האוטובוס") וישב במושב הקדמי ליד החלון. באותו שעה נסע האוטובוס בכיוון הנגיד לכיוון נסיעת הנואשת. האוטובוס עצר בצומת הרחובות ים סוף ומשמר הגבול כדי לחתת זכות קדימה לכלי הרכב החוצים לפני הפניה שמאליה לרחוב משמר הגבול.

לפתע הוא שמע "בום" מכח חזקה וראה אישת שהלכה בתוך מעבר החציה בשיפוע ורכב שחור פגע בה והעיף אותה

לנתיב הנגדי (פרוט' עמ' 6 ש' 22-18).

עו"ד גבעון הגיע שתי סקיצות שצירו ביום האירוע. האחת ציירה לדבריו בחופזה לבקשת השוטר בשעה 9:45 בלחץ של זמן (ת/1) (להלן: "הסקיצה הראשונה") והשנייה ציירה בנסיבותת בשעה 11:00 (להלן: "הסקיצה השנייה").

ההבדל המהותי בין הסקיצות הוא אופן החזיה של הולכת الرجل ומקום התאונה. על פי הסקיצה הראשונה חצתה הולכת الرجل את הכביש באלבסון מימין למעבר החזיה והתאונה התרחשה מחוץ למעבר החזיה ועל פי הסקיצה השנייה חצתה הולכת الرجل את הכביש באלבסון על מעבר החזיה והתאונה התרחשה עליו.

עו"ד גבעון העיד כי על המדריכה משני צידי מעבר החזיה יש גדר שמנעה מההולכי רגלי לחצות שלא מעבר החזיה. לדבריו הוא ראה את הנואשת חוצה באלבסון בתוך מעבר החזיה (פרוט' עמ' 8 ש' 25-27).

עוד העיד כי קודם לתאונה חלפו מספר kali מכיוון נסיעת הנואשת ארך לא הבחן בסוגם וכי האוטובוס עמד כ- 40-50 דקות בטרם התרחשה התאונה (פרוט' עמ' 9 ש' 29- Um' 10 Sh' 3).

נהג האוטובוס העיד כי בזמן שעצר את האוטובוס כדי לחתת זכות קדימה לכלי הרכב החוצים את הצומת, שמע פיצוץ, תחילת חשב שמדובר בשק תפוחי אדמה ואז הבחן בהולכת רגל מתגלגת לכיוונו (פרוט' עמ' 11 Sh' 22-26). הנהג העיד כי לא ראה רק שמע פיצוץ וכשהסתכל למעלה ראה שהוא עף בעוצמה. תחילת חשב שמדובר בשקית ואז תוער כדי הסתכלות ראה בחוריה מתגלגת (פרו עמ' 11 שורה 28-29). לדבריו היא עפה מעבר החזיה באלבסון לכיוון שמאליה (פרוט' עמ' 13 Sh' 7-6).

על פי עדות הבחן והמסמכים שהוגשו באמצעותו הוא הגיע למקום בשעה 7:38, כרבע שעה לאחר התרחשות התאונה (פרוט' עמ' 15 Sh' 1). לפי התרשימים שערך הבחן $\frac{1}{3}$ הממצאים שהיו בזירה הם שברי זכוכית שקופה ופלסטיק מפנס קדמי של הרכב שמוקמו על פי התרשימים במרכז הצומת, מספר מטירים אחורי מעבר החזיה, בסמוך להם כולם דם ואחריהם כיסוי לפלאפון ופריט נוסף דמי עור שחור.

מקום הפגיעה סומן באותם ב', אחריו שברי הזכוכית והפלסטיק, בהתאם להצבעה של הנואשת במקום.

לדברי הבחן מיקום השברים וכותם הדם יכולים להיות על מקום נפילת הולכת الرجل ולא על מקום הפגיעה כיוון שייתכן שהולכת الرجل גירה את השברים אותה או שהם התפזרו כי עברו למקום עוד kali רכב (פרוט' עמ' 15 Sh' 24-22).

לדבריו מקום האימפקט הוא באזור עליו הצביעה הנואשת בהתאם לעדותו של עו"ד גבעון וכן על פי מיקום שברי הזכוכית והפלסטיק וכותם הדם. (פרוט' עמ' 16 Sh' 8-3).

לאחר חישובים שערך הבחן התאונה הייתה נמנעת במהירות של 40 Km"ש, והעובדת שנופצה המשמשה ברכב הנואשת מעידה על כך שהרכב נסע במהירות העולה על 40 Km"ש בשונה מגרסת הנואשת שלו הודיעתה נסעה במהירות של

20 קמ"ש. (פרוט' עמ' 20 ש' 25-24.).

לדבריו שדה הרأיה היה 60 מטר מכיוון נסיעת הנאשمت אך הסכים כי אם נסעו לפניה כל רכב נוספים הם חסמו את שדה הרأיה. העד ציין כי לדברי הנאשمت בהודעתה לא היו לפניה כל רכב. (פרוט' עמ' 18 ש' 25, עמ' 19 ש' 21-25).

מהודעתה של אורלי פסי ת/10 כי היא לא הבחינה באימפקט עצמו.

הנוגעת לא העידה בשל מצבה הבריאות.

מהמסמכים הרפואיים שהוגשו בהסכמה עולה כי חולכת الرجل נפצעה קשה מאוד מההתאונה וסובלות עקב התאוננה מכאני תפקוד וקשיים קוגניטיביים המחייבים השגחה צמודה במשך כל שעות היממה.

לפי עדות הנאשמת והודעתה במשפטה (ת/8) הפגיעה הייתה כ- 4-5 מטרים אחרי מעבר הח齐יה ליד המנוול (מכסה הביבוב) שם נעקרה (פרוט' עמ' 24 ש' 4-3, ש' 20).

לדבריה לפניה אבל לא בצדדים היו כל רכב, התנוועה הייתה יחסית דלילה אבל היו הולכי רגל רבים. (פרוט' עמ' 24 ש' 16).

עוד צינה כי יש שם מעברי ח齊יה כל מספר מטרים ואוי אפשר להגיע למחירות גבואה (פרוט' עמ' 23 ש' 18-21).

לדברי הנאשמת היא לא הבחינה בהולכת الرجل לפני הפגיעה עד שהיא "נפלה עליה" (פרוט' עמ' 24 ש' 30-29).

בעודומה אמרה הנאשמת כי עצרה לפני מעבר הח齐יה וכשלא היו הולכי רגל המשיכה לנסוע (פרוט' עמ' 25 ש' 7). בהודעתה (ת/8 ש' 9-7) אמרה כי האטה ועבירה את מעבר הח齐יה במחירות של כ- 20 קמ"ש בהילוך אוטומטי. כשנשאלה לפרש הסטירה העידה "אני עצרתי ועצרת כל החיים במעבר ח齊יה" (פרוט' עמ' 25 ש' 16).

על פי עדותה מקום האימפקט היה קרוב למכסה הביבוב סומן על גבי ת/3 ביריבוע כחול.

עינן

אופן ח齊ית הולכת الرجل ומקום האימפקט

על פי גרסתה הראשונית של הנאשמת שנמסרה בזירה התאונה התרחשה אחרי מעבר הח齐יה.

גם על פי עדות הבוחן מקום האימפקט הוא באזור עליו הצביע הנאשם וזאת בהתאם לעדותו של עו"ד גבעון וכן על פי מיקום שברי הזכוכית והפלסטיים וככמם הדם.

עו"ד גבעון הבחן בתאונה מהרגע ששמע "בום". מהסקיצה הראשונה שערך עו"ד גבעון שהוא גרסתו הראשונה לאירוע עולה כי נקודת האימפקט הייתה לאחר מעבר הח齐יה ואילו מהסקיצה השנייה עולה כי התאונה התרחשה על מעבר הח齐יה.

בשתי הסקיצות וגם על פי עדותו החלה הולכת الرجل את הח齐יה במעבר הח齐יה. הדבר מתישב עם העובדה שבשני צדי המדרכה ליד מעבר הח齐יה יש גדר.

קיבלה גרסתו המאוחרת יותר באשר לנקודת האימפקט המדוייקת אינה נקייה מספקות לנוכח הממצאים בזירה ומסקנתו של הבוחן אשר התקבלה על פיהם וכן לנוכח העובדה שישב בזווית מכיוון נסיעת הנאשם.

אני מקבלת את גרסתו כי הולכת الرجل החלה את הח齐יה במעבר הח齐יה.

נаг האוטובוס לא מסר גרסה באשר למקום האימפקט או אופן חציית הולכת الرجل כיוון שהבחן בתאונה לאחר ששמע פיצוץ בזמן שהולכת الرجل עפה באוויר. תחילת חשב שמדובר בשקיית ולאחר מכן הבין שמדובר באשה המתגלגת לכיוונו.

צוין כי לא נמצאו מממצאים פורנזיים על מעבר הח齐יה.

לאור האמור אני מקבלת את גרסתה הראשונית של הנאשם באשר לנקודת האימפקט וקובעת כי התאונה התרחשה אחרי מעבר הח齐יה במקומות המסומן באות ב' בתרשים הבוחן.

עובדות נוספות

בהתאם לעדות הנאשם, באזור בו התרחשה התאונה יש 4 עד 5 מעברי ח齐יה. מדובר באזור חרדי ובדרך כלל יש בו ילדים חוצים.

על פי עדותה היי במקום מעט כל רכב אך הם לא היי קרוביים אליה . בהודעתה תחת זהירות אמרה כי לא היי לפניה כלי רכב (שורה 43) . מג האoir היה נאה והראות טוביה.

על פי עדות הבוחן שדה הראייה הוא 60 מטר מכיוון נסיעת הנאשם .

אני קובעת כי לנאשם היה שדה ראייה פתוח ולא הייתה כל מניעה לראות את המתרחש לפניה.

بعدותה אמרה הנאשמת כי עצרה במעבר הח齐ה (פרו' עמ' 23 שורה 23) אך לא הבחינה בהולכת הרגל עד האימפקט ואני מקבלת זאת כעובדת.

חוסר זיהירות או קלות ראש

עבירה נהיגה בקלות ראש קבועה בסעיף 62(2) בפקודת:

"**העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס כאמור בסעיף 16(א)(3) לחוק העונשיין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשיין) ואם העבירה היא עבירה קנס שדן בה בית המשפט - קנס פי 1.25 מהकנס האמור בסעיף 61(א)(1) לחוק העונשיין**

מיום 6.12.1979

תיקון מס' 15

ס"ח תש"ם מס' 949 מיום 6.12.1979 עמ' 22 (ה"ח 1396)

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס שלושת אלף לירות קנס מאות אלף לירות, ואם העבירה היא עבירה קנס שדן בה בית המשפט - קנס חמישה עשר אלף לירות;

מיום 7.7.1983

צו תשמ"ג-1983

מיום 13.3.1984

צו תשמ"ד-1984

ק"ת תשמ"ד מס' 4594 מיום 12.2.1984 עמ' 949

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאות אלף לירות, ואם העבירה היא עבירה קנס שדן בה בית המשפט - קנס 21,000 שקלים 42,000 שקלים;

מיום 28.8.1984

צו (מס' 2) תשמ"ד-1984

ק"ת תשמ"ד מס' 4674 מיום 29.7.1984 עמ' 2065

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאות אלף לירות, ואם העבירה היא עבירה קנס שדן בה בית המשפט - קנס **42,000 שקלים 84,000 שקלים**:

מיום **30.4.1985**

צו תשמ"ה-1985

ק"ת תשמ"ה מס' 4786 מיום **31.3.1985** עם' **1000**

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאות אלף לירות, ואם העבירה היא עבירה קנס שדן בה בית המשפט - קנס **84,000 שקלים 210,000 שקלים**:

מיום **1.1.1986**

צו תשמ"ז-1985

ק"ת תשמ"ז מס' 4885 מיום **20.12.1985** עם' **299**

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאות אלף לירות, ואם העבירה היא עבירה קנס שדן בה בית המשפט - קנס **210,000 שקלים 525 שקלים חדשים**:

מיום **1.2.1987**

צו תשמ"ז-1987

ק"ת תשמ"ז מס' 5001 מיום **29.1.1987** עם' **358**

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאות אלף לירות, ואם העבירה היא עבירה קנס שדן בה בית המשפט - קנס **525 שקלים 630 שקלים חדשים**:

מיום **1.9.1989**

צו תשמ"ט-1989

ק"ת תשמ"ט מס' 5209 מיום **8.8.1989** עם' **1234**

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאות אלף לירות, ואם העבירה היא עבירה קנס שדן בה בית המשפט - קנס **630 שקלים 953 שקלים חדשים**:

מיום 15.4.1993

צו (מס' 2) תשנ"ג-1993

ק"ת תשנ"ג מס' 5506 מיום 4.3.1993 עמ' 487

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאות אלף לירות, ואם העבירה היא עבירה קנס שדן בה בית המשפט - קנס 953 שקלים חדשים:

מיום 11.7.1996

צו תשנ"ז-1996

ק"ת תשנ"ז מס' 5760 מיום 11.6.1996 עמ' 994

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאות אלף לירות, ואם העבירה היא עבירה קנס שדן בה בית המשפט - קנס 1500 שקלים חדשים:

מיום 21.8.1996

תיקון מס' 40

ס"ח תשנ"ז מס' 1599 מיום 21.8.1996 עמ' 379 (ה"ח 2480)

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאות אלף לירות, ואם העבירה היא עבירה קנס שדן בה בית המשפט - קנס 1500 שקלים חדשים:

מיום 27.1.2000

תיקון מס' 51

ס"ח תש"ס מס' 1725 מיום 27.1.2000 עמ' 103 (ה"ח 2822)

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאות אלף לירות, ואם העבירה היא עבירה קנס שדן בה בית המשפט - קנס 5000 שקלים חדשים פי 1.25 מהकנס האמור בסעיף 61(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977:

מיום 15.12.2005

תיקון מס' 72

ס"ח תשס"ו מס' 2040 מיום 15.12.2005 עמ' 91 (ה"ח 154)

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס כאמור בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) ואם העבירה היא עבירה קנס שדן בה בית המשפט - קנס פי 1.25 מהकנס האמור בסעיף 61(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977:

...

(2) נוהג רכב בדרך קלות ראש, או ברשלנות, או ב מהירות שיש בה בנסיבות המקרה סכנה לציבור, אף אם היא פחותה מן מהירות המקסימלית שנקבעה;

עבירה בהנעה בחוסר זהירות קבועה בסעיף 21(ג) לתקנות:

"לא ינהג אדם רכב בקלות ראש או ללא זהירות, או ללא תשומת לב מספקת בהתחשב בכל הנסיבות ובין השאר בסוג הרכב, בנסיבות, בשיטת בלמי ומצום, באפשרות של עצירה נוחה ובטוחה והבחנה בתמורות, באותות שוטרים, בתנועת עוברי דרך ובכל עצם הנמצא על פני הדרכן או סמוך לה ובמצב הדרכן".

על אף שהפער הלשוני בין שני הסעיפים אינו רב קיימים פער עוני המעיד על הבדל במידה חומרתם.

הרשעה בהנעה בקלות ראש אף ללא גריםת חבלה של ממש מחייבת פסילת מינימום של רישון ההנעה לתקופה של 3 חודשים.

בת"ד(ב"ש) 2518/97 מדינת ישראל נ' קקון, לא פורסם (מיום 16.4.00) עמדה השופטת לביא על הפער בין העבירות בצעינה כי ישנן שלוש דרגות של רשלנות בדייני התעבורה:

הדרגה הנמוכה - נהיגה ללא זהירות או ללא תשומת לב מספקת.

הדרגה הבינונית - נהיגה בקלות ראש.

הדרגה הגבוהה - נהיגה ברשלנות.

כבר השופטת לביא פרשה את המושג קלות ראש כדלהלן:

"ברור שאין הכוונה ל"קלות דעת" המוגדרת בסעיף 20 לחוק העונשין תשל"ז כ"נטילת סיון בלתי סביר לאפשרות גריםת התוצאות מכיון תקוות להצלחה למנען" - שבאה במסגרת המחשבה הפלילית ומוצאת לכך מהגדרת הרשלנות גרידא".

גם במשפט הדיון קיימת אבחנה בין קלות דעת וקלות ראש ומצאת כי במילון החדש של אבן שושן "קלות דעת" - הוגדרה אף היא כ"פיזיות, נמהרות, חוסר ישוב דעת, בעוד" קלות ראש" - הוגדרה כ"חוסר רציניות, מיעוט תשומת לב, זלזול".

במשך עשרות שנים נהגה הتبיעה המשפטית להוסיף לכל עבירה של גרים תאונת דרכים גם עבירה בגיןוד לתקנה 21(ג) של חוסר זהירות, אך לאחרונה שינתה מדיניותה והורתה לתובעים להאשים בהניגה רשלנית על פי סעיף 62(2) במקרים שההתאונת אירעה עקב ביצוע עבירה חמורה יותר כגון עבירת תוספת, הניגה באור אדם ברמזור, או מתן זכות קדימה מעבר לחיצה, וכו"ב.

התוספת הנדרשת לקביעה כי נאשם נהג בקלות ראש ולא רק בחוסר זהירות היא נסיבה ממנה עולה כי מדובר ביותר מחוסר זהירות או תשומת לב מספקת אלא ברשלנות וחוסר רצינות העולה כדי זלזול.

כך למשל מקום שמדובר בהניגה ברמזור אדם או אי מתן זכות קדימה להולך רגל מעבר לחיצה. מדובר בנסיבות מחמירות במישור העובדתי מהן ניתן ללמוד על קלות דעת ולא על היסח דעת או חוסר זהירות גרידא.

כך עולה גם בדברי כב' השופט טננבוים בת"ד (י-מ) 2136/05 **מדינת ישראל נ' שווקי**, לא פורסם (ימים 5.4.05), כי לחוסר זהירות צריך להתלוות דבר מה נוסף בסיסוד העובדתי או הנפשי כדי להוכיח קלות ראש, תוך שהוא מטעים כי נדרש העדפה לפרשנות תכליתית מעבר לשוניית בשל הדמיון הלשוני הרב שבין הסעיפים:

" **הפרשנות העדיפה תהיה הפרשנות התכליתית מעבר לשונייתם.** במקרה שלפנינו במיוחד שכן גם בסעיף וגם בתקנה מדובר על "קלות ראש". קשה לכן להניח שמדובר על סוגים שונים של קלות ראש. מאותה סיבה קשה לקבל את ההנחה כי השוני הוא דווקא בסיסוד הנפשי הנדרש.

לדידנו, הסעיף חוקק במקרים שבו התקנה אינה מספיקה ונכבר. בראש ובראשונה יש להאשים נאים על פי התקנות הרלוונטיות בפקודת התעבורה, וישנןCIDOU הרבה כאלה. ישנן תקנות המופיעות בתוספת השנייה וישנן כאלה שלא. תקנות המופיעות בתוספת גוררות אחריהן עונש של פסילת מינימום ומילא אין מקום להשתמש בסעיף 62(2) נדפקודה. לו רצה המחוקק לתת על תקנות אלו עונש של פסילת מינימום, היה מכניס אותן ישירות לתוספת. אין צורך שהتبיעה תהווה מעין "מחוקק על" ותחליט עצמה אלו תקנות יש להכניס ואלו לא. אשר לכן הכלל צריך להיות שהאשמה היא על תקנות התעבורה ועל אלו בלבד. זאת מבלי קשר למידת העונש הצמודה לתקנות ספציפיות אלו ואם הן מופיעות בתוספת אם לאו.

אלא שלעיתים התקנות בלבד לא מצליבות על חמורה מיוחדת במקרים הספציפי. לדוגמה, יתכן אדם נסע סטה ממסלולו ונגע ברכב המגיע ממול. סתם סטייה מהויה עבירה על התקנה שאינה מחייבת פסילה, אולם במקרה שלנו הייתה חמורה מיוחדת שכן הנהג שוחח בטלפון ללא דיבורית וכך נגרמה הטעיה. במקרים כגון אלו, ישנה הצדקה להחמרה ולהוספת הרכיב של הרשלנות על פי סעיף 62(2) המחייב עונשה חמירה. יתכן גם ותהי חמורה של יסוד נפשי. למשל, מעור באור אדם לכשעמו אינו מהויה עבירה שיש

בחובה עונש של פסילת מינימום. אולם בד"כ העורבים באור אדם עושים זאת שלא במתכוון אלא מתוך שגגה או רצון להפסיק לעבור. אולם מי שבכוונה תחילה עובר באור אדם (למשל כדי להתחמק מנינית הרודפת אחריו), בוודאי ובוודאי יש כאן עניין של רכיב נוסף המחייב את הרשותות. שוב, אותה "טופת יתרה" על המקרא הרגיל יכולה להתבטא ביסוד הנפשי או ביסוד העובדתי, אך צריכה להיות תוספת לכך".

בת"ד (ב"ד) 1818/18 מדינת ישראל נ' אטדי, לא פורסם (מיום 3.7.11) קבעה כי השופטת גרבו:

"נדרש אם כן, חומרה יתרה בمعنى הנאשם אשר יכולה להתבטא ברמת היסוד הנפשי והמחשبة הפלילית הגבוהה יותר או בנסיבות העובdotiot החמורים יותר של ביצוע העבירה".

בת"ד 1388/02 מדינת ישראל נ' הר לבן, לא פורסם (מיום 23.12.03) יcosa לנאשם פגעה בהולך רגל שחזקה את הכביש . הנאשם העידה כי לא הבחינה בהולך רגל ממש עד לרגע האחרון, ולדבריה הסיטה את הרכב ולא פגעה בו. בית המשפט קבע כי על אף שלא הוכחה הפגיעה בהולך הרגל יש לנאשם אחריות לתאונת היות ולא נתנה תשומת לב מספקת בדרך שלפניה. באשר ליסוד הנפשי ולעבירה ההולמת - בין חוסר זהירות לקלות ראש, קבע כי

"באשר לעבירה של נהיגה רשלנית, בניגוד לסעיף 62 (2), הרי אני קובע כי לעניין עבירה זו התביעה לא عمدة בנטל המוטל עליה.

על מנת להרשייע נהג בעבירה ע"פ ס' 62 (2) לפקודה, על התביעה להוכיח קיומו של יסוד נפשי, קרי פיזות או מעשה רשלנות רבתי, המגייע עד כדי קלות דעת, וזאת, להבדיל מתקנה 21 (ג) אשר אינו דורשת כתנאי להרשעה הוכחת יסוד נפשי כלשהו, אלא רשלנות בלבד. סעיף 62 (2) דורש כתנאי להרשעה מודעות לתוצאות המעשה.

...

יחד עם זאת, סבור אני שהتبיעה عمدة בנטל המוטל עליה להוכיח כי הנאשם נהגה בחוסר זהירות בניגוד לתק' 21 (ג) לתקנות התעבורה ובעירה עבירה של התנהגות בדרך שגרמה נזק לרוכש - עבירה בניגוד לתק' 21 (ב)(2) לתקנות התעבורה.

אין מחולקת שהנאשם אכן סטה ימינה, עלתה על המדרכה, פגעה במיכלים וכתוואה מכך נגרם נזק לרוכש.

כאמור, וכך שעה מהמצאים, לנאשם היה שדה ראייה פתוח קדימה וגם אין מחולקת שהנאשם הבחןה, עבר לתאונת, בהולך הרגל שהולך במרכז הכביש כשהוא צולע עם מקל (עדות הנאשם בעמ' 2 מול שורות 9 ו- 17 לפירוטוקול).

כבר מעצם העובדה שהבוחינה בו במרכז הכביש, בכלל זה במגבלותיו, היא הייתה חייבת לנקטו משנה זהירות ולהאיט את רכבת האטה משמעותית כך שתוכל לעצור על אתר במקרה שהולך הרגל יסתה לעברה או יمعد ויפול.

ע"פ גרסתה הבוחינה בו רק מරחיק קצר ביותר, וגם בכך התרשלה, שכן בהעדר מגבלות שדה הראייה, הרי חייבות היה להבחן בו מරחיק גדול יותר ולכלכל צעדיה בהתאם.

העובדה שהבוחינה בו ברגע האחרון ונאלצה לסתות ימינה פתאומית, ללא שף הספיקה לבلوم, מצביעת "כאלף עדים על כך שלא הייתה עירנית לקורה בכיביש ובכך התרשלה"

המקרה שלפני דומה.

התאונת התרחשה מחוץ למעבר הח齐יה אולם הולכת הרגל החילה את הח齐יה בטור מעבר הח齐יה.

הולכת הרגל הייתה בתחום שדה הראייה של הנואשת כאשר שדה הראייה היה פתוח. הנואשת ידעה כי מדובר באזור בו נמצאים הרבה הולכי רגל חוצים.

לנוכח כל אלה היה על הנואשת לנקט בזיהירות בהתקרבה למעבר הח齐יה והיה עליה להבחן בהולכת הרגל אשר חצתה את הכביש לפני האימפקט.

לא הזכח כי הנואשת הייתה עסוקה בדבר מה אחר, או שהתיחסה בביטול לנעשה לפניה.

אמנם הבוחן העיד כי התאונת הייתה נמנעת אילו נסעה הנואשת 40 קמ"ש אולם לא הזכח כי המהירות לא תامة את תנאי הדרך ואף לא יוספה לנואשת עבירה זו. לפיכך לא ניתן לקבוע כי בשל מהירות זו בלבד כי נהגה בקלות ראש.

העובדה שהતאונת לא התרחשה על גבי מעבר הח齐יה אלא בסמוך לאחריו אף בה יש הקלה בנסיבות התאונת ובצורך לצפות את המזאות הולכי רגל על הכביש.

משמעות אני קובעת כי יש להרשיע הנואשת בעבירה של חוסר זהירות לפי תקנה 21(ג) לתקנות ולא בקלות ראש.

אני מזכה הנואשת מעבירות של אי מתן זכות קדימה להולכי רגל במעבר ח齐יה ונעה בקלות ראש.

אני מושיעת הנאשמת בעבירות של התנהגות הגורמת נזק, נהיגה בחוסר זהירות ובגראות חבלה של ממש. עבירות בוגוד לסעיף 38(3) לפకודה, ובוגוד לתקנות 21(ב)(2) ו- 21(ג) לתקנות.

ניתנה היום, ט' ניסן תשע"ו, 17 אפריל 2016, במעמד הצדדים